

och då blir denna nr. 18.

Psaltare och lyra vrik seel Hårfærdt.

Med allvar,
men ej för långsamt.

Snabbt ja - gar stormen vå - ra är som, skyar ö - ver hav. Hoppet
psalt - re och ly - ra då mö - dan gör oss lång. Be -
oss en händ att nju - ta vid av vårt be - skär - da bröd. Giv

tän - des är, din bli - da vår, så blek - nar glän - sen av. Din som - mar - blomstring är bliu ros, har tack för vad du
tag oss ej, den dy - na, den liv - va slutt till sång! Låt kling - a vå - ra da - gar, som vind i gröna
och ett bröd att ta vid, när gläd - jen väns i nöd. Giv oss en tro att slu - ta vid, tryggt i den mörka

gav om och du en - dast gav en ros att läg - ga på en grav. - 3. Giv
hagar, som vind i grö - na ha - - gar, som hav i böl - jet gång - 4. Giv
död, giv oss en tro att slu - ta vid, tryggt i den mörka död.

v. 2. Du makt för vind och skyar,
du makt för liv och är,
som ständigt allt förnyar
och allt i spillros slår;
med öden och med timmur
i juleus aftonbränd
du står, och sädets glimmar
i sävingsmannens hand.

Polenlied. Ode für barn.
Sch. 109.

Psaltare och lyra.

Med allvar.

Enrik Axel Karlfeldt.

mf

Snabbt ja-gar stormen vi-ra är som skg-ar ö-ve
psal-ta-re och ly-ra, då nö-dan görs oss
lös en hård att nån-ta vid av vårt be-skär-da

mp

p

hav. Unsggt ländes är, din bli-da vår, så bleknar glansen av. Din som mar-blgustning
lång. Gde-tog oss ej, den dy-ra, den lju-ra, det tja säg. Låt kling-a va-ra
bröd. Giv oss ett bröst att luf-ta vid, när gläd-jen vänds i nöd. Giv oss en tro att

p

är sin Ros, har tack, för vad du gav, om ock du en-dast gav en ros att lig-ga.
da-gar, som vind i grö-na fagar, som vind i grö-na cha-gar, som hav i
slu-ta vid, i trygg i den mörka död, giv oss en tro att sluta vid trygg i den

p

dim. e

dimin.

ritard. 1-3. 4.

ha en grav. 3. Giv
böl-je-gång. 4. Giv
mör-ka död.

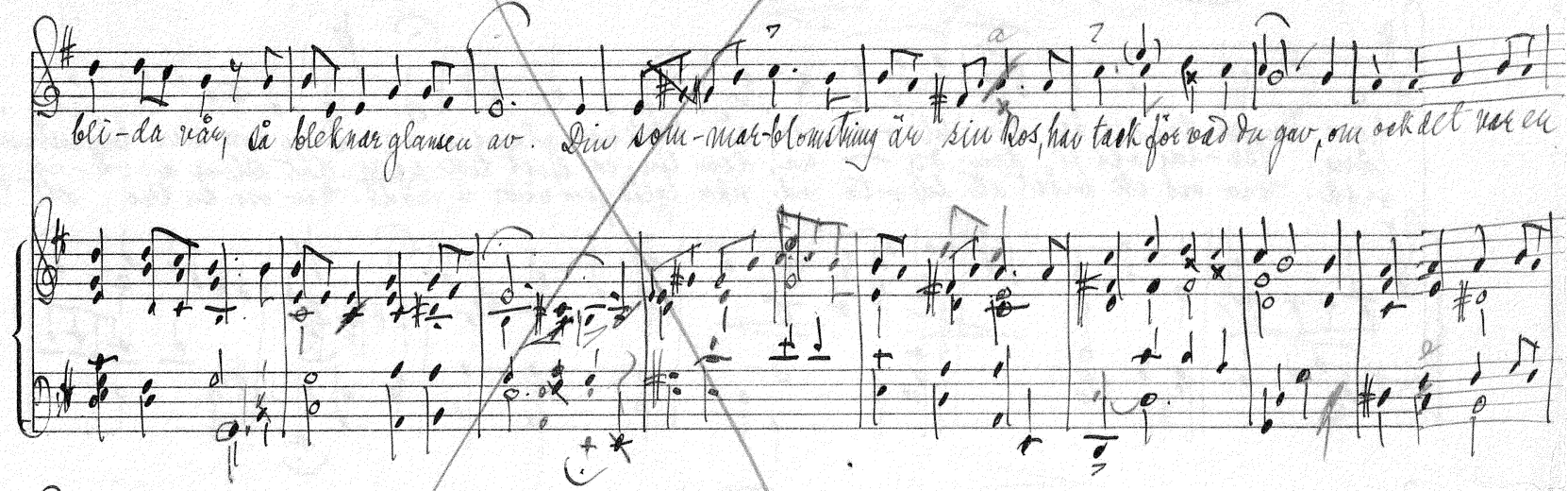
e ritard. 1-3. 4.

v. 2. Du makt för vind och skyar,
du makt för liv och ar
som ständigt allt förnyar
och allt i spillkor slår;
med öden och med timmar
i juleas aftonbränd, du står,
och Rådet glimmar
i Sönnigs mannens hand.

Snabbt jägar stormen vå-na är som sky-är ö-ver hav. Knappt födes är, din

bli-da vår, så bleknar glansen av. Din som-mar-blomsting är sin Ros, har tack för vad du gav, om och det var en

en-da ros att lägga på en grav. Du död.

